

Gosciny Sempé

Malý Mikuláš a jeho susedia

Malý Mikuláš a jeho susedia

Malý Mikuláš a jeho susedia
Pôvodný názov: Le Petit Nicolas et ses voisins
© 2014 IMAV éditions / Goscinny – Sempé

Pôvodné francúzske vydanie 1964
Preklad © Beata Panáková 2022
Slovenské vydanie © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., 2022

ISBN 978-80-556-5398-3

René Goscinny
Jean-Jacques Sempé

Malý Mikuláš a jeho susedia

slovar

Mikuláš
Je super!

Lotar
Najhorší žiak z triedy.
Keď ho učiteľka vyvolá,
vždy má po prestávke.

Aurel
Môj najlepší kamarát.
Je tučný a stále sa
napcháva.

Alojz
Najlepší žiak z triedy.
Učiteľkin miláčik,
my ho neznášame.

Kazimír
Má veľmi bohatého ocka,
ktorý mu kupuje všetko,
na čo si spomenie.

Rafael
Má písťalku a jeho ocko
je policajt.

Hugo
Je veľmi silný a rád
rozdáva údery päšťou
rovno do nosa.

Izidor
Strašne rád hrá guľôčky
a je fakt dobrý, skoro nikdy
neminie jamku.

Julinka
Je veľmi fajn, neskôr sa
s ňou asi ožením.

Mama

Som rád doma, keď prší
a máme návštevu, lebo mama
vtedy prichystá na olovrant
kopu dobrôt.

Ocko

Odchádza z práce
neskôr ako ja zo školy,
ale nemá domáce úlohy.

Pán Bledur

To je náš sused.
Radi sa s ockom prekárajú.

Stará mama

Je ku mne veľmi dobrá,
dáva mi kopu darčiekov
a srdečne sa smeje
na všetkom, čo poviem.

Učiteľka

Je náramne milá a pekná,
pokiaľ nerobíme veľké hlúposti.

Bujón

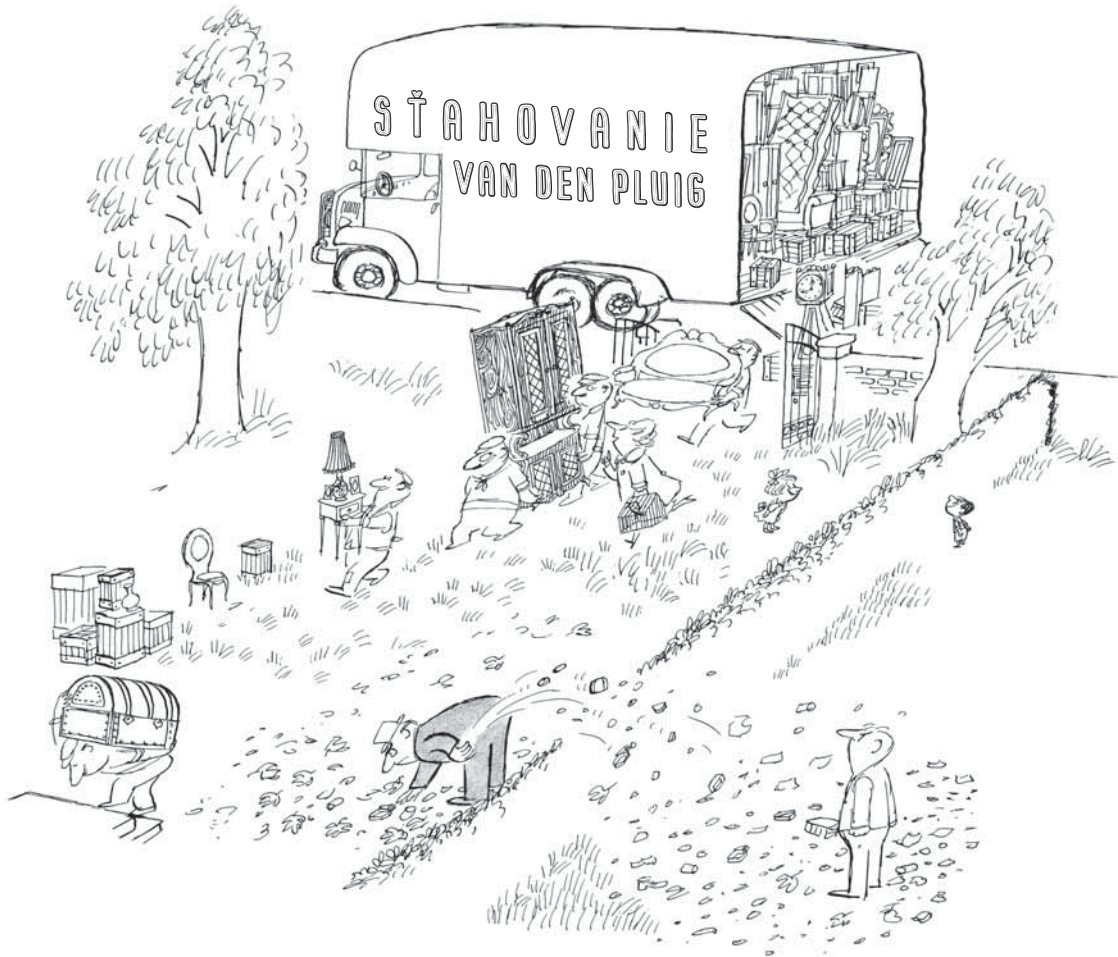
To je náš vychovávateľ, voláme ho
tak preto, lebo stále hovorí: „Pozerajte sa
mi do očí.“ A oká sú aj v bujóne.
Vymysleli to veľkí žiaci.

Obsah

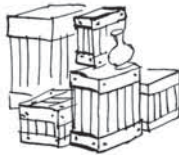
Noví susedia.....	9
Náramné prekvapenie	15
„Túúúúú!“	23
Dáma.....	31
Trúbka.....	39
Mama ide do autoškoly	47
Sloh.....	57
Skrotili sme si pána Habadeja	63
Som nejlepší.....	71
Kroket	77
Silvester	83
Upratujem.....	91
Veľkoslon	99
Poctivosť nado všetko.....	107
Liek	115
Nakupovali sme	123
Biografia a bibliografia.....	130

STAHOVANIE
VAN DEN PLUIG

Noví susedia

Od dnešného rána máme nových susedov!

Jedného suseda už máme, pána Bledura, ten je veľmi milý a stále sa s ockom pre niečo doberajú. Ale v dome z druhej strany nikto nebýval a bol na predaj. Keďže tam nikto nebýval, ocko tam cez živý plot prehadzoval suché lístie, niekedy aj papiere alebo iné veci. Nebol tam nikto, čo by z toho robil problémy, ako napríklad keď raz ocko hodil šupku z pomaranča do záhradky pána Bledura a pán Bledur sa s ním potom mesiac nerozprával. A zrazu, minulý týždeň, nám mama povedala, čo sa dozvedela od predavačky v mliekarni – susedný dom vraj predali istému pánovi Habadejovi, vedúcemu oddelenia obuvi na treťom poschodí obchodného domu Úspora, jeho manželka

veľmi rada hrá na klavíri a majú dcérku v rovnakom veku ako ja. Viac už predavačka nevedela, iba toľko, že sťahovať ich má firma Van den Pluig a spol. o päť dní, čiže práve dnes.

„Už sú tu! Už sú tu!“ zvolal som, keď som uvidel obrovské sťahovacie auto s nápisom Van den Pluig na každej strane. Ocko a mama sa prišli pozerať cez okno obývačky so mnou. Za nákladiakom zastalo osobné auto, z neho vystúpil pán s neuveriteľne hustým obočím, pani v kvietkovaných šatách, tá niesla kopu balíkov a vtáčiu klietku – a nakoniec vystúpilo dievčatko veľké asi ako ja, s bábikou v náručí.

„Všimol si si, aká je tá naša suseda vymódená?“ utrúsila mama. „Ako keby mala na sebe záves!“

„Veru,“ prikývol ocko. „A majú oveľa starší model auta ako ja.“

Sťahováci pozoskakovali z nákladiaka, a kým pán odomykal záhradnú bránku a dvere od domu, pani im vysvetľovala, čo majú robiť, pričom mávala rukami aj vtáčou klietkou. Dievčatko poskakovalo okolo nich, kým mu mama niečo nepovedala, nato prestalo skákať.

„Môžem ísť do záhrady?“ opýtal som sa.

„Áno,“ súhlasil ocko, „ale nezavadzaj susedom.“

„A nezízaj na nich ako na zvieratá v zoo,“ doložila mama. „Nepatrí sa dávať najavo zvedavosť.“ A vyšla do záhrady so mnou, vraj musí neodkladne popolievať begónie.

Zo záhrady sme videli, ako sťahováci skladajú z nákladiaka kopu nábytku rovno na chodník, kde si pán Bledur práve umýval auto. Bolo mi to čudné, lebo pán Bledur si vždy umýva auto v garáži. Najmä keď prší – ako dnes.

„Dávajte pozor na kreslo, je to Ľudovít Šestnásty!“ vykrikovala pani. „Zakryte ho, nech nenavlhne, poťahy sú veľmi cenné!“

Potom sťahováci vyložili veľikánsky klavír, ten teda musel byť hrozne ťažký.

„Pomaly s tým!“ kričala pani. „Je to koncertné krídlo Dreyel. Strašne drahé!“

Vtákov v kletke určite nebolo všetko jedno, lebo pani s kletkou stále zúrivo mávala.

Potom sťahováci začali nosiť nábytok do domu, pani im išla v päťach a stále ich napomínala, aby nič nepoškodili, lebo všetko sú to veľmi drahé veci. Nechápal som, prečo stále tak kričí. Asi preto, lebo sťahováci si z nej nič nerobili a vtipkovali medzi sebou. Postavil som sa tesne k živému plotu a uvidel som dievčatko – veselo skákalo najprv na jednej, potom na druhej nohe.

„Ahoj,“ pozdravila ma. „Ja sa volám Mária-Hedviga, a ty?“

„Ja sa volám Mikuláš,“ povedal som a celý som trápne očervnel.

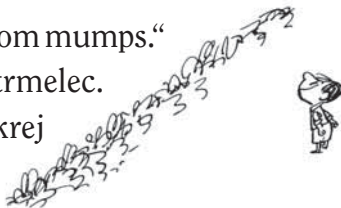
„Chodíš do školy?“ opýtala sa ma.

„Áno,“ odpovedal som.

„Aj ja,“ povedala Mária-Hedviga. „A mala som mumps.“

„Toto vieš?“ zvolal som a urobil som kotrmelec.

Našťastie sa mama neďívala, lebo po mokrej tráve zostávajú na košeli fláky.

„Tam, kde som bývala predtým,“ povedala Mária-Hedviga, „som mala kamoša, ktorý vedel urobiť tri kotrmelce za sebou!“

„No a čo,“ ja na to. „Ja spravím kotrmelcov, koľko chcem! Pozeraj!“

Začal som robiť kotrmelce, no nanešťastie ma zbadala mama.

„Čo ťa to pochytilo, váľať sa v mokrej tráve?!“ obo-
rila sa na mňa. „Pozri sa, ako vyzeráš! A vlastne v ta-
komto počasí sa nebudeme motať po vonku!“

V tej chvíli vyšiel von ocko a spýtal sa: „Čo sa tu deje?“

„Nič,“ vravím. „Robil som kotrmelce, to je normálne.“

„Predvádzal sa,“ ozvala sa Mária-Hedviga. „Bolo to bezva!“

„Mária-Hedviga!“ zakričal pán Habadej. „Čo robíš von-
ku pri tom plote?“

„Hrám sa s chlapčekom od susedov,“ odpovedala mu Mária-
-Hedviga.

Nato pán Habadej prišiel s tým svojím naježeným obočím
a prikázal Márii-Hedvige, aby sa nemotala vonku a aby išla
dnu pomáhať mame.

Môj ocko podišiel k živému plotu so širokým úsmevom.

„Musíme byť k tým deťom trochu zhovievaví. Myslím, že je
to láska na prvý pohľad.“

Pán Habadej ešte viac naježil obočie, vôbec nemie-
nil žartovať. „Vy ste nový sused?“

„Ha-ha-ha,“ zasmial sa ocko. „Ja nie. Vy ste nový
sused, ha-ha-ha.“

„Nóó,“ zatiahol pán Habadej. „Takže láskavo sem už
nehádzte cez živý plot svoj odpad!“

Ockovi zamrzol úsmev na tvári a vypleštil oči.

„Aby bolo jasné,“ pokračoval pán Habadej, „moja záhrada nie je smetisko!“

To už ocka dopálilo. „Počujte, hovoríte so mnou veľmi čudným tónom. Chápem, že ste zo sťahovania nervózny, ale aj tak...“

„Vôbec nie som nervózny!“ zvrieskol pán Habadej. „Budem hovoriť, ako uznám za vhodné, a keď nechcete mať problémy, tak prestaňte považovať môj pozemok za skládku odpadu, to je fakt nehorázne!“

„Vy sa nemáte čo vyvyšovať s tou vašou starou rachotinou a bazárovým nábytkom, jasné?“

„Aha! Tak je to!“ soptil pán Habadej. „No, ešte uvidíme! Zatiaľ vám vrátim, čo je vaše!“

Pán Habadej sa zohol a začal prehadzovať do našej záhradky suché lístie, papiere a tri fľaše, nakoniec sa zvrtol a odkráčal do svojho domu.

Ocko stál s otvorenými ústami, potom sa obrátil k pánovi Bledurovi, ktorý postával na chodníku a tváril sa, že si leští auto.

„Videl si to, Bledur?“

Nato pán Bledur zošpúlil ústa a povedal: „Videl. Odkedy máš nového suseda, ja pre teba neexistujem. Fuj!“

Pán Bledur asi žiarli.

